

CAMINS OBERTS

De mica en mica s'omple la pica

Em sembla —perdoneu si estic equivocant— que els temps que vivim són molt esmicolats. M'explico. Les grans històries són les clàssiques, les d'un passat més o menys remot. Avui tot es viu, diguem-ne, a curta distància i a corre-cuita. Ja no som en aquell temps de l'antiga cristiandat. Avui vivim la fe en minoria. El papa Benet XVI i també el papa Francesc van fer esment d'una Església entesa com a «minoria creativa». Aquesta expressió, ben típica dels darrers temps en els nostres ambients eclesials, la voldria relacionar amb aquella dita nostra, plena de realisme i humilitat: «de mica en mica s'omple la pica».

Sense perdre ni un gram de la nostra fe —en el cas que aquesta es pogués pesar—, m'agradaria reconèixer als ulls de tots aquelles petites realitats, orientacions, criteris i opcions que ens ajuden a mantenir-nos fermes en el seguiment de Jesucrist i que ens permeten d'apropar-nos més a les benaurances, el gran sermó de Jesús. Tots som cridats a viure les benaurances, però això no succeeix de cop i volta. Allà on vull anar a parar és en el fet necessari d'apreciar positivament els petits detalls que marquen un estil i una tendència més global. Viure la fe ens exigeix tenir cura d'aquests detalls que són inspiradors per créixer, tant de manera personal com eclesial.

Els petits detalls són poderosos i ens ajuden a repensar les nostres relacions i els nostres plantejaments. N'esmento només un, a tall d'exemple. Em refereixo al detall de la paciència... «de mica en mica s'omple la pica».

La paciència fou el rerefons de la vida dels primers cristians. La seva missió, com la nostra, no s'escapava de les dificultats i els neguits propis d'aquells que molt sovint ens veiem aclaparats per les urgències. La missió i les presses no sempre es

conjuguen òptimament. És cert que, de vegades, el món ens demana respostes contundents, arguments irreversibles i afirmacions diàfanes. Ho acceptem, però, de fet, la vida cristiana es construeix lentament. Déu té el seu ritme —ara no hi entrem—, però nosaltres ens fem de mica en mica, a poc a poc, pas a pas. I és des de la lentitud que podem reconsiderar moments presents i futurs, com a veritables oportunitats de vida cristiana. Llegia no fa pas massa alguna proposta en aquest sentit, que parlava de la teologia de la lentitud.

Ara bé, la paciència també té els seus perills, com tota realitat humana. Em refereixo al maldecap de restar paralizats. Dit d'una manera més suau, parlo del perill d'adormir-nos en els nostres somnis i acabar per aïllar-nos de tot i de tothom, deixant la missió de costat. Avui la paciència va escassa. La immediata ens arrabassa l'oportunitat de gaudir dels petits detalls.

Al costat de la paciència haurem d'afegir-hi una mica de tensió positiva. Aquest diumenge s'escau la Jornada Mundial del Turisme. Poc o molt, tots hem fet el «turista». Tots som curiosos de mena. Que la curiositat sigui aquest bon impuls per viure l'evangeli en el nostre dia a dia, de manera amistosa i sense impaciències. Un just equilibri entre paciència i curiositat ens ajudarà a valorar aquells petits detalls que ens permeten continuar gaudint de la missió, amb les seves llums i les seves ombres.

† **Daniel Palau Valero**,
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Aquest dijous, Jornada de l'Enviament a la Catedral

La Catedral de Lleida acollirà, dijous vinent 25 de setembre a partir de les set de la tarda, la celebració de la Jornada de l'Enviament, que per primer cop estarà presidida pel bisbe Daniel. La celebració reunirà, com cada any a l'inici del curs, gran part de la comunitat catòlica de la diòcesi per renovar l'encàrrec d'ajudar el bisbe a difondre el missatge de l'Església a la societat. Preveres, membres de la vida consagrada, catequistes, pro-

fessors de religió, docents de centres catòlics o responsables d'esplai, entre altres col·lectius, estan citats per fer-se participants de la feina d'evangelització a la diòcesi. El nou curs diocesà ve marcat enguany pels relleus canvis experimentats a l'Església durant el passat semestre. Primer, amb l'elecció de Lleó XIV com a nou pontífex per la mort del papa Francesc i, després, amb l'ordenació de Mons. Daniel Palau a la nostra diòcesi.

CAMINOS ABIERTOS

Grano a grano,
se hace granero

Me parece —perdonad si me equivoco— que los tiempos que vivimos son muy fragmentados. Me explico. Las grandes historias son las clásicas, las de un pasado más o menos remoto. Hoy todo se vive, digamos, a corta distancia y con prisas. Ya no estamos en aquel tiempo de la antigua cristiandad. Hoy vivimos la fe en minoría. El papa Benedicto XVI y también el papa Francisco mencionaron una Iglesia entendida como «minoría creativa». Esta expresión, tan característica de los últimos tiempos en nuestros ambientes eclesiales, me gustaría relacionarla con aquel dicho nuestro, lleno de realismo y humildad: «grano a grano, se hace granero».

Sin perder ni un gramo de nuestra fe —en el caso de que esta pudiera pesarse—, me gustaría reconocer ante los ojos de todos esas pequeñas realidades, orientaciones, criterios y opciones que nos ayudan a mantenernos firmes en el seguimiento de Jesucristo y que nos permiten acercarnos más a las bienaventuranzas, el gran sermón de Jesús. Todos estamos llamados a vivir las bienaventuranzas, pero eso no sucede de repente. A donde quiero llegar es al hecho necesario de valorar positivamente los pequeños detalles que marcan un estilo y una tendencia más global. Vivir la fe nos exige cuidar de esos detalles que son inspiradores para crecer, tanto de manera personal como eclesial.

Los pequeños detalles son poderosos y nos ayudan a repensar nuestras relaciones y nuestros planteamientos. Menciono solo uno a modo de ejemplo. Me refiero al detalle de la paciencia... «grano a grano, se hace granero».

La paciencia fue el trasfondo de la vida de los primeros cristianos. Su misión, como la nuestra, no se libraba de las dificultades y las inquietudes propias de quienes muy a menudo nos vemos abrumados por las urgencias. La misión y las prisas no siempre se conjugan de la mejor manera. Es cierto que, a veces, el mundo nos pide respuestas contundentes, argumentos irreversibles y afirmaciones diáfanas. Lo aceptamos, pero, de hecho, la vida cristiana se construye lentamente. Dios tiene su ritmo —ahora no entraremos en ello—, pero nosotros nos hacemos poco a poco, paso a paso. Y es desde la lentitud que podemos reconsiderar momentos presentes y futuros como verdaderas oportunidades de vida cristiana. Leía no hace mucho una propuesta en este sentido que hablaba de la teología de la lentitud.

Ahora bien, la paciencia también tiene sus peligros, como toda realidad humana. Me refiero al malestar de permanecer paralizados. Dicho de una manera más suave: hablo del peligro de adormecernos en nuestros sueños y acabar aislándonos de todo y de todos, dejando la misión de lado. Hoy la paciencia escasea. La inmediatez nos arrebató la oportunidad de disfrutar de los pequeños detalles.

Junto a la paciencia tendremos que añadir una cierta tensión positiva. Este domingo se celebra la Jornada Mundial del Turismo. Poco o mucho, todos hemos hecho de «turistas». Todos somos curiosos por naturaleza. Que la curiosidad sea ese buen impulso para vivir el evangelio en lo cotidiano, de manera amistosa, sin impacencias. Un justo equilibrio entre paciencia y curiosidad nos ayudará a valorar aquellos pequeños detalles que nos permiten seguir disfrutando de la misión, con sus luces y sus sombras.

† Daniel Palau Valero
Obispo de Lleida

Inici del curs a l'Episcopal
i a l'IREL

El claustre de professors del Col·legi Episcopal es va reunir, el passat 1 de setembre a la catedral de Lleida, per celebrar la missa d'inici de curs, que va presidir el bisbe Daniel i que va celebrar Mn. Casildo Rodríguez. D'aquesta manera s'engegava el curs 2025-2026 que, a efectes lectius, va arrencar —com a la resta d'escoles cristianes i del sistema educatiu públic— el dia 8 de setembre a educació infantil, primària, ESO i cicles

de formació professional de grau bàsic, i el dia 12 per al batxillerat i altres graus d'FP. El mateix dia 1, després de l'Eucaristia, el bisbe va obrir el curs escolar amb una pregària i un acte acadèmic al saló d'actes de l'escola.

Per la seva part, l'Institut de Recerca i Estudis Religiosos de Lleida (IREL) també ha iniciat el nou curs amb una àmplia oferta formativa que inclou, entre altres, estudis superiors en l'àmbit de la Teologia i de la Pastoral, juntament amb cursos, seminaris i cicles de conferències. Entre l'oferta formativa cal destacar les titulacions universitàries de Grau o Màster amb reconeixement civil, o la possibilitat d'obtenir el títol de DECA, que permet ser mestre de religió.

El primer quadrimestre de formació va arrencar el 9 de setembre amb les classes de batxillerat, mentre que el màster va posar en marxa les seves sessions el 17 de setembre. El dia 20 de setembre es va celebrar el claustre de professors d'inici del curs que, per primer cop, va presidir el bisbe Daniel.

Mor el jesuïta Rafael de Sivatte

El jesuïta barceloní Rafael de Sivatte, de 82 anys, va morir el passat 28 d'agost, segons van comunicar els Jesuïtes de Catalunya en un comunicat. El religiós, que ha passat gran part de la seva vida a El Salvador, on va decidir establir-se després de l'assassinat de sis jesuïtes el 1989, era un assidu col·laborador de l'Institut d'Estudis Religiosos de Lleida (IREL), on impartia classes i conferències quan era a Catalunya. També havia estat vicari a la parròquia de Sant Ignasi de Loiola.

Nascut a Barcelona el 1943, va ingressar a la Companyia de Jesús el 1960 amb 17 anys i es va ordenar sacerdot el 1974. Doctor en Teologia de la Universitat Pontifícia Comillas, és autor de diverses publicacions, articles i estudis acadèmics. Ja a El Salvador, va ser nomenat rector del Teologat jesuïta del país centreamericà (1992) i cap del Departament de Teologia de la Universitat Centreamericana José Simeón Cañas (1998), a més d'exercir com a rector en diverses parròquies.

Aitona, fidel a santa Teresa Jornet

La capella de la residència Santa Teresa Jornet de les Germanetes dels Ancians Desemparats d'Aitona va acollir, el dia 26 d'agost, la celebració del dia de la santa, filla d'aquesta localitat del Baix Segre, en una missa que va reunir la comunitat de religioses, els ancians residents i les autoritats locals. L'Ajuntament d'Aitona va aprofitar, un any més, per homenatjar els veïns del poble que enguany compleixen 80 anys i els matrimonis que celebren les nocces d'or.

També a Aitona, en el marc de la seva Festa Major dedicada a sant Antolí, es va celebrar la missa solemne i l'ofrena floral als beats

Joan Camí i Francesc Palau, així com el lliurament de fruita a les responsables de la Llar de Santa

Teresa Jornet per part del pubillatge i els membres de la corporació municipal.

L'Església, vehicle d'integració per a migrants

El delegat de la Pastoral Diocesana de Persones Migrades de Lleida, Mn. Adrià Burca, considera que «obrint les portes de l'Església, s'aconsegueixen realitats tan enriquidores com les que hi ha a Lleida, amb molts fidels que deixen de sentir-se migrants per passar a ser lleidatans com la resta». El sacerdot, que aquests dies està ultimant els preparatius d'un pelegrinatge per a migrants que es farà la setmana vinent al Santuari de Lourdes, assegura que «és important valorar les nostres vides, però també la dels germans que venen de fora, evitant divisions innecessà-

ries i veus que parlen per parlar». Tot plegat ho va dir en una entrevista a l'Agència Flama, on també va explicar que amb activitats com la de Lourdes, «en què travessarem els Pirineus per mostrar a molts grups de migrants aquesta devoció mariana tan rellevant en el món catòlic», i a altres accions que es fan des d'aquesta pastoral es busca «fer veure a la societat lleidatana que molts migrants no només venen per a treballar, sinó també per a cultivar-se espiritualment». Durant la resta del curs, són diverses les esglésies de la diòcesi que acullen experiències religioses protagonitzades

des per africans, europeus de l'est o, com aquest passat 13 de setembre a Soses, llatinoamericans. «Amb aquestes propostes pensades pels capellans i pels feligresos de la diòcesi, aconseguim l'efecte de donar visibilitat a aquest col·lectiu»

REFLEXIONS

Preguem al Senyor

Aquest és l'escrit i la pregària que una noia, membre d'una comunitat cristiana en la qual va aprendre a seguir Jesús, estimant i servint, ha adreçat a la seva comunitat. Després de gaudir dels serveis de la comunitat en la seva infància i adolescència. Fou monitora del centre d'esplai i catequista. El seu desig d'estimar refermant el compromís amb els més desfavorits, la portà, acabats els estudis universitaris i la preparació específica corresponent, a treballar en una ONG en la qual desenvolupa una tasca de promoció de la dona africana. Havia rebut molt i generosament ho ha volgut oferir als altres. «Digues-los que facin el bé, que s'enriqueixin de bones obres, que donin generosament, que sàpiguen compartir» (1Tm 6,18).

«Avui és un dia trist. A Goma, on he estat més d'un any i mig, avui han passat moltes coses. Les forces rebels han avançat posicions fins arribar a prendre pràcticament la ciutat. Això ha provocat molts desplaçaments de població, i fins i tot la gent dels camps de refugiats han hagut de moure's un cop més. Aquest matí ens ha arribat la notícia que una monja, la Maria, ha estat atacada i li han tallat els dos peus. En aquest moment s'està recuperant de l'amputació, havia perdut molta sang. Els meus col·legues d'altres ONG han hagut de ser evacuats també. Altres amics, europeus i del país amb les seves famílies, s'han quedat a Goma.

La impotència és enorme. La tristesa, també. Jo voldria unir-me, en la distància, a la vostra pregària de Taizé de cada dimecres per apropar-vos una mica a ells i que sentin que estem junts en aquests moments de misèria humana que estan i estem vivint.

És per això que vull pregar: pels meus amics del Congo i per tots els pares i germanes i pels infants de Goma, per totes les famílies dels camps de desplaçats i pels cooperants humanitaris del país... preguem al Senyor.»

Després d'escoltar la lectura d'aquest escrit i la invocació a la pregària amb què acaba, en el silenci que seguí, suma dels silencis de tots els presents, una sentida pregària comunitària s'enlairà vers el Pare de tots.

Enric Puig Jofra, SJ

27è Festival Orgues de Ponent i del Pirineu

L'Associació d'Amics de l'Orgue de les Comarques de Lleida organitza enguany la 27a edició del Festival Orgues de Ponent i del Pirineu. Els concerts se celebren entre el 7 de setembre i el 27 de desembre en disset actuacions que tindran lloc en quinze escenaris diferents amb la participació de músics catalans i espanyols. La catedral de Lleida, amb el nou orgue estrenat ara farà un any, serà un dels temples per on passarà el festival,

amb dues actuacions, el 28 de setembre i el 19 de desembre. A l'església de Sant Llorenç també hi ha una cita el 29 de setembre. En l'àmbit de la diòcesi de Lleida hi haurà concerts a les Borges Blanques, Os de Balaguer i Torres de Segre, mentre que la resta es faran a la Pobla de Cèrvoles, la Pobla de Segur, Puigcerdà, Sant Llorenç de Morunys, la Seu d'Urgell, Solsona, Talarn, Tàrraga, Tremp, Verdú i Vielha.

Visita d'un bisbe colombià

Les parròquies d'Alcoletge, Corbins, Torrelameu i Vilanova de la Barca van rebre, el darrer cap de setmana d'agost, la visita del bisbe colombià Wiston Mosquera, que va presidir i compartir vivències durant les celebracions de la missa dominical de les respectives comunitats. El bisbe de la diòcesi de Quibdó, ordenat l'any passat, és el primer afroamericà que arriba a bisbe en aquest país llatinoamericà i és amic de Mn. Diego Gaspar, rector dels pobles que va visitar aprofitant que estava de pas cap a Roma, on havia de participar en una trobada amb la resta de bisbes ordenats

en els darrers mesos, entre ells el bisbe Daniel Palau, que també es va desplaçar al Vaticà durant la primera setmana de setembre.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

22. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Esd 1,1-6 / Sl 125 / Lc 8,16-18]. Urgell: ■ Beats Josep Batalla, Jaume Bonet, Josep Rabasa i companys, mrs.; Sant Maurici (o Mori), venerat a Suïssa, i altres companys, mrs.; santa Digna, vg. i mr.; sant Fèlix IV, papa (526-530).

23. □ Dimarts [Esd 6,7-8.12b.14.20 / Sl 121 / Lc 8,19-21]. Sant Pius de Pietrelcina (pare Pio), prev. caputxi;

santa Tecla, vg. i mr., associada a sant Pau, venerada a Selèucida i patrona de Tarragona; sant Andreu, mr.

24. ■ Dimecres [Esd 9,5-9 / Sl: Tb 13 / Lc 9,1-6]. Sant Feliu de Llobregat: □ Mare de Déu de la Mercè (s. XIII), patrona principal de l'arxidiòcesi i de la província eclesiàstica de Barcelona.

25. ■ Dijous [Ag 1,1-8 / Sl 149 / Lc 9,7-9]. Mare de Déu de la Misericòr-

dia; sant Dalmau Moner (1291-1341), rel. dominicà, de Santa Coloma de Farners (Selva).

26. ■ Divendres [Ag 2,1b-10 / Sl 42 / Lc 9,18-22]. Sant Cosme i sant Damià (anomenats els sants metges), germans màrtirs de Síria, patrons dels metges i dels farmacèutics; sant Nil, abat.

27. □ Dissabte [Za 2,1-5.10-11a / Sl: Jr 31 / Lc 9,43b-45]. Sant Vicenç de

Paül (1581-1660), prev. a París, fund. Paüls (CM, 1625) i cofund. Filles de la Caritat (FC, paüles, 1633).

28. ■ Diumenge vinent, XXVI de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Am 6, 1a.4-7 / Sl 145 / 1Tm 6,11-16 / Lc 16, 19-31]. Sant Venceslau, mr. (935), duc de Bohèmia; sant Llorenç Ruiz, pare de família filipí, i companys, mrs. a Nagasaki (s. XVII); Beat Francesc Castelló i Aleu, mr.

Diumenge XXV de durant l'any (C)

COMENTARI

«No podeu ser servidors de Déu i de les riqueses»

Jesús de vegades fa servir expressions que ens criden l'atenció. Avui ens proposa una paràbola en la que un administrador que ha estat denunciat com si fes malbé els béns del seu amo i per tant serà acomiadat de la feina, pensa: *Ja sé què he de fer per trobar qui em vulgui a casa seva quan perdré l'administració*. Jesús no lloa les possibles malversacions de l'administrador sinó la seva capacitat de trobar una sortida a la seva situació quan perdi el favor del seu amo. Ha considerat totes les possibilitats: *per cavar, no tinc forces; anar a captar em fa vergonya*. El que alaba Jesús és la seva sagacitat, la seva previsió. I això és el que ens demana: *Guanyeu-vos amics a costa de la riquesa enganyosa, perquè quan desaparegui, trobeu qui us rebi a casa seva*. És a dir fem servir la riquesa perquè quan s'acabi aquest món, trobem qui ens aculli. Jesús ens convida a fer-nos amics utilitzant els béns d'aquest món per a posar-los al servei dels més necessitats. Els béns materials ens han de servir per fer-nos amics quan ja no tinguin cap valor. Es tracta de ser conscients que cal optar per Déu o pel diner; no hi ha una altra alternativa. Servir ambdós és absolutament incompatible. Perquè al final el diner es converteix en un ídol, amb totes les conseqüències. El diner és sempre un perill. Una crítica molt dura de l'afany de diner la trobem a Amós (primera lectura): *critica els qui s'abraonen sobre els pobres; els qui fan trampa amb les balances, els qui compren gent necessitada per tenir un esclau, i un pobre amb un parell de sandàlies*. Només esperen que passin els dies de festa per a poder fer trampes. Però el profeta adverteix clarament: *El Senyor ho jura: No oblidaré mai tot això que fan*. El Senyor no pot tancar els ulls davant les injustícies; Déu no pot oblidar els pobres. Sant Pau ens recorda que *hi ha un sol Déu*. Però l'afany del diner converteix aquest en un déu, al qual ho sacrificuem tot fins i tot els nostres germans. Hem de renunciar a la riquesa, compartint-la amb els necessitats.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura de la profecia d'Amós (Am 8,4-7)

Escolteu això, vosaltres que us abraoneu sobre els pobres per anorrear els desvalguts del país, vosaltres que dieu: «Quan haurà passat la festa de la lluna nova per poder vendre queviures! Quan haurà passat el disabte per poder obrir els graners! Vendrem el gra amb mesures més petites i, per cobrar, pesarem la moneda amb pesos més grans. Farem trampa amb les balances i vendrem el rebuig barrejat amb el gra. Per tenir un esclau, comprarem amb diners gent necessitada, amb un parell de sandàlies comprarem un pobre.»

El Senyor ho jura per la glòria de Jacob: «No oblidaré mai tot això que fan.»

► Salmo responsorial (112)

R. *Lloeu el Senyor, que treu el pobre de la cendra.*

► Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu (1Tm 2,1-8)

Primer de tot us recomano que feu a Déu pregàries, oracions, súplices i accions de gràcies per tots els homes, pels reis i per tots els qui tenen autoritat, perquè puguem portar una vida tranquil·la i serena, tota donada a la pietat i a l'honestetat. Preguar així és bo i agradable a Déu, el nostre salvador, que vol que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat. Hi ha un sol Déu. El mitjancer entre Déu i els homes és també un de sol, l'home Jesucrist, que es donà ell mateix per rescatar tots els homes. El testimoni sobre tot això ha estat fet públic al temps apropiat, i jo n'he estat fet herald i apòstol, mestre per instruir en la fe i en la veritat els qui no són jueus. Això que dic és veritat, no menteixo. Desitjo que els homes preguin pertot arreu, i que puguin alçar les mans netes, evitant les balalles i les discussions.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Lluc (Lc 16,1-13)

En aquell temps, Jesús deia als seus deixebles: «A un home ric li van denunciar que el seu administrador malversava els seus béns. Ell el cridà i li digué: "Què és això que sento dir de tu? Dona'm comptes de la teva administració: d'ara endavant ja no podràs administrar els meus béns." L'administrador va pensar: "Què podré fer, ara que el meu amo em despatxa de l'administració? Per cavar, no tinc prou força; anar a captar em fa vergonya. Ja sé què he de fer per trobar qui em vulgui a casa seva quan perdré l'administració." I cridà un per un els qui tenien deutes amb el seu amo. Al primer li digué: "Quant deus al meu amo?" Ell li contestà: "Cent bidons d'oli." Li digué: "Aquí tens el teu rebut. Seu de pressa i escriu-ne un que digui cinquanta." A un altre li digué: "I tu, quant deus?" Li contestà: "Cent sacs de blat." Li diu: "Aquí tens el teu rebut. Escriu-ne un que digui vuitanta". I aquest administrador de riquesa enganyosa, el Senyor el lloà així: «Ha estat prudent, perquè, en el tracte amb els homes de la seva mena, els homes del món són més prudents que els fills de la llum. I jo us dic: Guanyeu-vos amics a costa de la riquesa enganyosa, perquè quan desaparegui, trobeu qui us rebi eternament a casa seva. L'home que és fidel en els béns que valen poc també ho serà en els de més valor, i l'home infidel en els béns que valen poc, també ho serà en els de més valor. Per això, si no fóssiu fidels en l'administració de les riqueses enganyoses, qui us confiaria les riqueses veritables? Si no fóssiu fidels en les riqueses que són d'un altre, qui us confiaria les que de dret us corresponen? Ningú no pot servir dos amos: si estima l'un, no estimarà l'altre, si fa cas de l'un, no en farà de l'altre. No podeu ser servidors de Déu i de les riqueses.»

► Lectura de la profecia de Amós (Am 8,4-7)

Escuchad esto, los que pisoteáis al pobre y elimináis a los humildes del país, diciendo:

«¿Cuándo pasará la luna nueva, para vender el grano, y el sábado, para abrir los sacos de cereal —reduciendo el peso y aumentando el precio, y modificando las balanzas con engaño— para comprar al indigente por plata y al pobre por un par de sandalias, para vender hasta el salvado del grano?».

El Señor lo ha jurado por la Gloria de Jacob: «No olvidaré jamás ninguna de sus acciones».

► Salmo responsorial (112)

R. *Alabad al Señor, que alza al pobre.*

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a Timoteu (1Tm 2,1-8)

Querido hermano: Ruego, lo primero de todo, que se hagan súplicas, oraciones, peticiones, acciones de gracias, por toda la humanidad, por los reyes y por todos los constituidos en autoridad, para que podamos llevar una vida tranquila y sosegada, con toda piedad y respeto. Esto es bueno y agradable a los ojos de Dios, nuestro Salvador, que quiere que todos los hombres se salven y lleguen al conocimiento de la verdad. Pues Dios es uno, y único también el mediador entre Dios y los hombres: el hombre Cristo Jesús, que se entregó en rescate por todos; este es un testimonio dado a su debido tiempo y para el que fui constituido heraldo y apóstol —digo la verdad, no miento—, maestro de las naciones en la fe y en la verdad. Quiero, pues, que los hombres oren en todo lugar, alzando unas manos limpias, sin ira ni divisiones.

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 16,1-13)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Un hombre rico tenía un administrador, a quien acusaron ante él de derrochar sus bienes. Entonces lo llamó y le dijo: «¿Qué es eso que estoy oyendo de ti? Dame cuenta de tu administración, porque en adelante no podrás seguir administrando». El administrador se puso a decir para sí: «¿Qué voy a hacer, pues mi señor me quita la administración? Para cavar no tengo fuerzas; mendigar me da vergüenza. Ya sé lo que voy a hacer para que, cuando me echen de la administración, encuentre quien me reciba en su casa». Fue llamando uno a uno a los deudores de su amo y dijo al primero: «¿Cuánto debes a mi amo?». Este respondió: «Cien barriles de aceite». Él le dijo: «Toma tu recibo; aprisa, siéntate y escribe cincuenta». Luego dijo a otro: «Y tú, ¿cuánto debes?». Él contestó: «Cien fanegas de trigo». Le dice: «Toma tu recibo y escribe ochenta». Y el amo alabó al administrador injusto, porque había actuado con astucia.

Ciertamente, los hijos de este mundo son más astutos con su propia gente que los hijos de la luz. Y yo os digo: ganaos amigos con el dinero de iniquidad, para que, cuando os falte, os reciban en las moradas eternas.

El que es fiel en lo poco, también en lo mucho es fiel; el que es injusto en lo poco, también en lo mucho es injusto. Pues, si no fuisteis fieles en la riqueza injusta, ¿quién os confiará la verdadera? Si no fuisteis fieles en lo ajeno, ¿lo vuestro, quién os lo dará? Ningún siervo puede servir a dos señores, porque, o bien aborrecerá a uno y amará al otro, o bien se dedicará al primero y no hará caso del segundo. No podéis servir a Dios y al dinero».